

ENTER

พิมพ์ครั้งที่ 1

THE VAMPIRE CHRONICLES

INTERVIEW WITH THE VAMPIRE

บันทึกรัตติกาลต้องสาป

รติพร ชัยปิยะพร แปล

ENTER

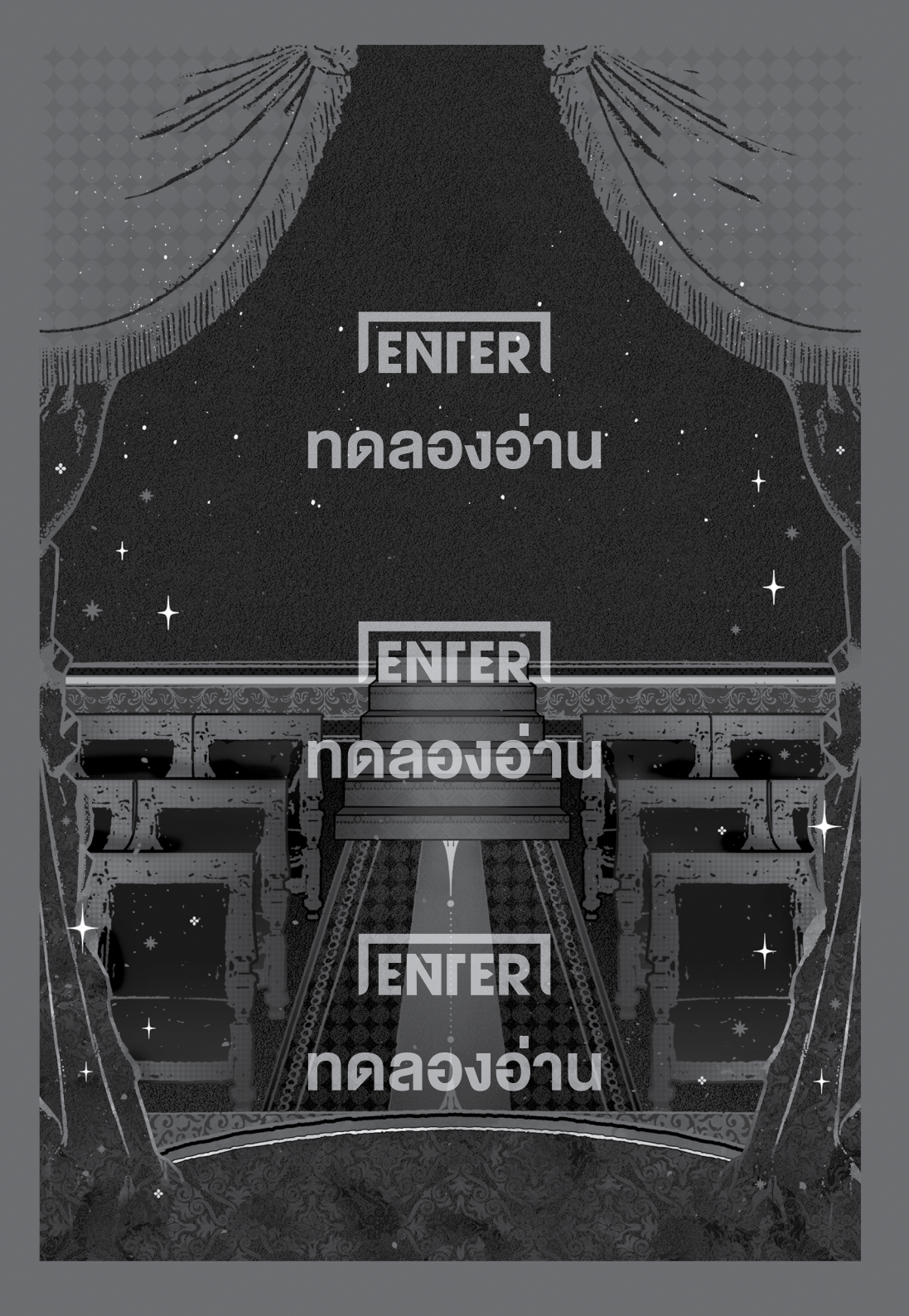
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ANNE RICE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ขอรับรองเลยว่าในบรรดานวนิยายเกี่ยวกับแวมไพร์ เรื่องที่ขาดไม่ได้ และมักถูกหยิบยกมาพูดถึงจนกลายเป็นตำนานคงไม่พ้นหนังสือเล่มที่ทุกคนถืออยู่นี้

หนังสือเล่มที่คุณถืออยู่นี้จะเล่าถึงชีวิตอมตะผ่านมุมมองอันโดดเดี่ยว และเปลี่ยวเหงาของแวมไพร์นามว่า 'หลุยส์' เรื่องราวของเขาไม่ได้มีแค่ความสยองขวัญหรือการไล่ดูดเลือดมนุษย์ เขายังต้องต่อสู้ดิ้นรน เผชิญทั้งความสุขและความเศร้า ได้พบพานและแยกจาก เราจะได้เห็นวิวัฒนาการจากมนุษย์ธรรมดาสู่เส้นทางของแวมไพร์ที่ไม่ได้ราบรื่นและน่าอภิรมย์เสมอไป แม้ไทท้าวเรื่องจะดูหม่นหมองชวนหดหู่ แต่บรรดาแวมไพร์ในเรื่องก็ยังคงทรงเสน่ห์เย้ายวนอันเป็นเอกลักษณ์ไว้ไม่ตกหล่น นอกจากนี้ความคลาสสิกของเนื้อเรื่องวิธีการเล่า ตลอดจนบรรยากาศก็นับว่าชวนให้ประทับใจมาก เมื่อเปิดหน้าแรกอ่านแล้วต้องวางไม่ลงอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์พรีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม และฉกส่อแหลม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

แอนน์ ไรท์ นักเขียนชาวอเมริกันผู้รังสรรค์นวนิยายเหนือธรรมชาติแนวโกธิกมาแล้วกว่าสามสิบเรื่อง ทั้งยังได้รับการขนานนามว่าเป็นผู้สร้างจักรวาลแวมไพร์ระดับตำนาน หนังสือเล่มแรกของชุด The Vampire Chronicles อย่าง 'Interview with the Vampire' มีฉากท้องเรื่องตอนต้นอยู่ที่นิวออร์ลีนส์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเธอ แม้ภายหลังเธอจะย้ายไปอาศัยอยู่ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ฉากในงานเขียนขึ้นชื่อของเธอส่วนมากก็ยังคงเป็นนิวออร์ลีนส์เหมือนเคย

หลังจบการศึกษาปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ และการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากมหาวิทยาลัยซานฟรานซิสโก แอนน์ ไรท์ได้เริ่มเขียนนวนิยายและนำไปเสนอต่อสำนักพิมพ์หลายแห่ง ทว่าผลงานชิ้นนั้นกลับถูกปฏิเสธอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งเธอได้พบกับตัวแทนจากสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง จึงได้ตีพิมพ์นวนิยายเรื่องแรกนี้ในปี พ.ศ. 2519

เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2564 แอนน์ ไรท์ได้เสียชีวิตลงในวัยแปดสิบปี ด้วยอาการแทรกซ้อนที่เกิดจากโรคหลอดเลือดสมอง ถึงอย่างนั้นงานเขียนอันทรงคุณค่าของเธอยังคงได้รับความนิยมข้ามกาลเวลาและเป็นอมตะสืบไป

การพจญภัยอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของเรา ความตายจะมีความหมายอะไร
ในเมื่อเราสามารถอยู่ได้ถึงวันสิ้นโลก และ 'วันสิ้นโลก' ก็เป็นเพียงคำกล่าว ไม่มีใคร
รู้ด้วยซ้ำว่าโลกคืออะไร ผมอยู่มาแล้วสองศตวรรษ ได้เห็นความเชื่อผิดๆ
มากมายถูกทำลายด้วยความเชื่ออื่น ผมอ่อนเยาว์ชั่ววินาทีและเก่าแก่ตลอดเวลา
ไม่ตกอยู่ใต้ภาพลวงตาใดๆ

ส่วนที่ 1

"เข้าใจแล้ว..." แวมไพร์กล่าวอย่างครุ่นคิดแล้วค่อยๆ เดินตัดห้องไปทางหน้าต่าง เน้นนานที่เขายืนอยู่ตรงนั้น เผชิญหน้ากับแสงสลัวจากถนนติวซาเดโรและแสงไฟรถราที่สาดไปมา ชายหนุ่มผู้มาเยือนมองเห็นข้าวของภายในห้องชัดเจนขึ้น มีทั้งโต๊ะกลมที่ทำจากไม้โอ๊ก เก้าอี้อ่างล้างหน้า และกระจกที่แขวนอยู่บนผนังด้านหนึ่ง ชายหนุ่มวางกระเป๋าเอกสารลงบนโต๊ะแล้วรอ

"คุณเอาเทปติดตัวมามากแค่ไหน" แวมไพร์หันมาถาม เผยให้ชายหนุ่มเห็นใบหน้าด้านข้างของเขา "มากพอสำหรับเรื่องราวของทั้งชีวิตใหม่"

"แน่นอน ถ้าชีวิตคุณคือนะ บางครั้งผมสัมภาษณ์คนมากถึงสามสี่คนต่อคืนถ้าโชคช่วย แต่ต้องเป็นเรื่องที่ดีจริงๆ ซึ่งก็ยุติธรรมดีใช่ไหมล่ะ"

"ก็ยุติธรรมดี" แวมไพร์ตอบ "ฉันผมจะเล่าเรื่องราวชีวิตของผมให้ฟัง ผมอยากเล่ามากจริงๆ"

"เยี่ยมเลย" ชายหนุ่มกล่าว เขาริบหยิบเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กออกมาจากกระเป๋า จากนั้นตรวจสอบตลับเทปและถ่าน "ผมอยากฟังจริงๆ ว่าทำไมคุณถึงเชื่อเรื่องนี้ ทำไมคุณถึง..."

"ไม่" แวมไพร์แทรก "เราจะเริ่มกันแบบนี้ไม่ได้ อุปกรณ์คุณพร้อมรึยัง"

"พร้อมแล้ว" ชายหนุ่มตอบ

"นั่งลงสิ ผมจะเปิดไฟด้านบนนะ"

"นึกว่าแวมไพร์จะไม่ชอบแสงเสียอีก" ชายหนุ่มว่า "มีดๆ อาจจะ

สร้างบรรยากาศได้ดีกว่า..."

แต่แล้วเขาก็หยุดพูด เจ้าแวมไพร์กำลังมองดูเขาโดยหันหลังให้ บานหน้าต่าง ชายหนุ่มตีความหมายของสีหน้านั้นไม่ออก และบางสิ่งเกี่ยวกับร่างที่ยืนนิ่งก็ชวนให้เสียสมาธิ เขาทำท่าจะพูดอีกครั้ง แต่กลับเสียบไปอีกหน สุดท้ายถึงได้ถอนหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อแวมไพร์เดินมาایتะ และเอื้อมมือไปดึงสายไฟที่อยู่เหนือศีรษะ

ทันใดนั้นทั้งห้องก็สว่างไปด้วยแสงสีเหลืองจ้ำ ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น มองแวมไพร์ก่อนจะเฉลอสุดหายใจดังเอือก ปลายนิ้วเคลื่อนลงไปที่เกาะขอบโต๊ะ "พระเจ้าช่วย" เขาอุทานเสียงเบาขณะจ้องมองแวมไพร์อย่าง นิ่งอึ้ง

แวมไพร์ตรงหน้ามีผิวสีขาวซีดและดูเรียบลื่นราวกับแกะสลักจาก กระดุกฟอกขาว ใบหน้าไร้ซึ่งชีวิตจิตใจดังรูปปั้น มีเพียงดวงตาสีเขียว วาวระยับสองข้างที่มองลงมายังชายหนุ่มอย่างแน่วแน่ดุจเปลวเพลิงที่ สว่างวาบในกะโหลก แต่แล้วแวมไพร์ก็เผยรอยยิ้มที่เกือบจะเศร้าสร้อย และมวลสารสีขาวเรียบลื่นบนใบหน้าของเขาก็เริ่มขยับ เส้นสายอันน้อยนิด บนนั้นดูยืดหยุ่นไร้ขีดจำกัดราวกับเป็นใบหน้าของตัวการ์ตูน "เห็นไหม" เขาถามเบาๆ

ชายหนุ่มตัวสั่น เขายกมือขึ้นราวกับต้องการบดบังแสงจ้า ดวงตา กวาดมองซ้ำๆ ไปตามแนวเส้นคลุมสีดำที่สั่งตัดมาเป็นอย่างดี ก่อนหน้านี้ ตอนอยู่ที่บาร์เขาไม่ได้ตั้งใจมองนัก ยังมีผ้าคลุมยาว เนกไทผ้าไหมสีดำ ที่ผูกปมอยู่บนลำคอ และปกคอเสื้อที่ดูขาวกระจ่างพอๆ กับผิวหนังของ แวมไพร์ เขาจึงไปยังเรือนผมสีดำเป็นคลื่นดกหนาที่ถูกหวีไปพัดหลังหูของ แวมไพร์ เกลียวผมของอีกฝ่ายยาวลงมาคลอเคลียกับปกเสื้อสีขาว

"ที่นี้ยังอยากสัมผัสผิวนุ่มของคุณไหม" แวมไพร์ถาม

ชายหนุ่มอ้าปากค้างก่อนจะเปล่งเสียงออกมา เขาพยักหน้าแล้ว ตอบว่า "อยาก"

แวมไพร์หย่อนตัวนั่งลงตรงข้ามชายหนุ่ม ก่อนจะโน้มตัวมาข้างหน้า แล้วพูดอย่างอ่อนโยนทว่าหนักแน่น "ไม่ต้องกลัว เริ่มอัดได้เลย" จากนั้น ก็เอื้อมมือข้ามไต้ ชายหนุ่มถอยหนีทันใด หยาดเหงื่อไหลลงไปตาม

กรอบหน้า แวมไพร์ใช้มือบีบไหล่ของชายหนุ่มแล้วเอ่ยว่า "เชื่อก่อนนะ ผมจะไม่ทำร้ายคุณ ผมต้องการโอกาสนี้ มันสำคัญต่อผมมากกว่าที่คุณคิดเสียอีก ผมอยากให้คุณเริ่มเลย" ก่อนจะดึงมือกลับไปแล้วนั่งรออย่างสงบ

ชายหนุ่มใช้เวลาชั่วพริบตาในการหยิบผ้าเช็ดหน้ามาปาดเหงื่อที่หน้าผากและริมฝีปาก รีบพูดตะกุกตะกักบอกอีกฝ่ายว่าเครื่องบันทึกเสียงมีไมโครโฟนอยู่ในตัว จากนั้นกดปุ่มและบอกว่าเครื่องเริ่มทำงานแล้ว

"เดิมที่คุณไม่ได้เป็นแวมไพร์ใช่ไหม" เขาเริ่ม

"เปล่าเลย" แวมไพร์ตอบ "ผมเป็นชายอายุยี่สิบห้าปีตอนที่กลายเป็นแวมไพร์ และนั่นคือปี 1791"

รายละเอียดอันแม่นยำของวันที่ทำให้ชายหนุ่มตกใจ เขาย้ำประโยคนั้นอีกครั้งก่อนถามว่า "มันเกิดขึ้นได้อย่างไร"

"จะให้ตอบง่าย ๆ ก็ได้ แต่ผมว่าผมไม่อยากจะคำตอบแบบนั้น" แวมไพร์พูด "ผมอยากเล่าเรื่องราวที่แท้จริง..."

"โอเค" ชายหนุ่มรีบตอบรับ เขาพับผ้าเช็ดหน้าไปมาแล้วใช้มันเช็ดปากเป็นระยะ

"เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น..." แวมไพร์เริ่มเล่า "น้องชายของผม...ตาย" แต่แล้วเขาก็หยุด ชายหนุ่มจึงมีเวลากระแอมและปาดเหงื่ออีกครั้ง ก่อนจะยัดผ้าเช็ดหน้าลงในกระเป๋าด้วยท่าที่ที่เกือบจะร่อนรน

"มันไม่เจ็บใช่ไหม" เขาถามอย่างหวาดๆ

"ดูเหมือนเจ็บเหวอ" แวมไพร์ถามกลับ "ไม่เลย" เขาส่ายหน้า "มันธรรมดาเสียจนผมเคยเล่าเรื่องนี้ให้คนคนเดียวฟัง ซึ่งก็ผ่านมานานมากแล้ว ไม่นั่นไม่เจ็บเลย...ผมกับน้องชายเคยอาศัยอยู่ที่ลุยเซียนา เราได้ที่ดินมาและเป็นเจ้าของไร่ครามสองแห่งริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี ใกล้ๆ กับนิวออร์ลีนส์..."

"อา สำเนียงของคุณ..." ชายหนุ่มพูดเสียงเบา

สีหน้าของแวมไพร์ดูว่างเปล่าไปชั่วขณะ "ผมมีสำเนียงด้วยเหวอ" จากนั้นก็เริ่มหัวเราะ

ชายหนุ่มลนลานตอบ "ผมสังเกตเห็นได้ตอนอยู่ที่บาร์หลังถามว่าคุณทำงานอะไร แต่มีเสียงพยัญชนะคมๆ นิดหน่อยเท่านั้น แต่ผมบอกไม่ได้นะว่าเป็นสำเนียงฝรั่งเศส"

"ไม่เป็นไรครับ" แวมไพร์บอกให้เขาวางใจ "ผมไม่ได้ตกใจเหมือนที่แสดงออกหรอก แต่บางครั้งก็เผลอหลงลืมไป ผมขอเล่าต่อนะ..."

"เชิญครับ..." ชายหนุ่มตอบ

"ผมกำลังพูดถึงการทำไร่ซึ่งมีผลต่อการที่ผมกลายมาเป็นแวมไพร์ ไม่น้อย แต่เอาไว้อ่อกย้อนมาเรื่องนี้ทีหลัง ชีวิตของเราตอนนั้นทั้งหรรษา ทั้งดิบเถื่อน และเราเองก็ชอบมันมากๆ ชีวิตที่เรามีโอกาสดีกว่าที่มีได้ในฝรั่งเศสด้วยซ้ำ บางทีการห่างไกลความเจริญของลุยเซียนาอาจทำให้มันดูเป็นอย่างนั้น แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมจำเครื่องเรือนนำเข้าที่เราวางสุ่มเต็มบ้านได้ดี" แวมไพร์ยิ้ม "แล้วก็ฮาร์ปซิคอร์ด* มันเป็นของชั้นดีทีเดียว น้องสาวของผมชอบเล่นบ่อยครั้งในช่วงเย็นของฤดูร้อน เธอมักจะนั่งเล่นโดยหันหลังให้กับหน้าต่างแบบฝรั่งเศสที่เปิดอยู่ ผมยังจำเสียงดนตรีบางเบาอันรวดเร็ว ภาพของหนองน้ำที่อยู่ด้านหลังเธอ และภาพของต้นไซปรัสที่มีมอสเกาะติดกับท้องฟ้าได้ดี ไหนจะเสียงของหนองน้ำ เสียงประสานของสิ่งมีชีวิต เสียงนกร้อง ผมว่าเราชอบที่นั่นนะ มันทำให้เครื่องเรือนไม้โรสวู้ดของเราล้ำค่ายิ่งขึ้น ทำให้เสียงดนตรีไพเราะและน่าปรารถนายิ่งขึ้น ถึงแม้ต้นวิสทีเรียจะทิ้งหน้าต่างห้องใต้ดินพังและเลื้อยเข้ามาเกาะอิฐสีขาวได้ในเวลาไม่ถึงปี...ใช่แล้ว เราชอบที่นั่น เราทุกคนยกเว้นน้องชายของผม แม้จะไม่เคยได้ยินเขาบ่นอะไร แต่ผมรู้ว่าเขารู้สึกยังงี้ ตอนนั้นพ่อของผมตายไปแล้ว ผมผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวจึงต้องคอยปกป้องเขาจากแม่และน้องสาวอยู่เป็นประจำ พวกเขาอยากพาเขาไปเข้าสังคม ไปงานเลี้ยงที่นิวออร์ลีนส์ แต่เขาเกลียดเรื่องพรรคนั้น ผมคิดว่าเขาเลิกออกไปไหนมาไหนตั้งแต่อ่อนอายุสิบสองเสียอีก การอธิษฐานคือสิ่งเดียวที่มีความหมายสำหรับเขา การอธิษฐานและชีวิตของเหล่านักบุญในสมุดปกหนังพวกนั้น

สุดท้ายผมก็สร้างห้องสวดเล็กๆ ไว้นอกตัวบ้าน เขาเริ่มใช้เวลาที่นั่นเกือบทุกวัน ส่วนใหญ่เป็นช่วงเย็น คิดแล้วก็ตลกกรายอยู่นะ เขาแตกต่างจากเรามาก แตกต่างจากทุกคน ส่วนผมเป็นแค่คนธรรมดาทั่วไป! ไม่มีอะไรพิเศษกว่าคนอื่นเลยแม้แต่หน่อย" แวมไพร์ยิ้ม "บางครั้งผมจะไปหาเขา

* เครื่องดนตรีประเภทลิ่มนิ้วของตะวันตก ลักษณะคล้ายเปียโนแต่มีอายุเก่าแก่กว่า

ในตอนเย็นและพบเขาอยู่ในสวนใกล้ๆ ห้องสวด กำลังนั่งสงบนิ่งอยู่บนม้านั่ง จากนั้นผมก็จะเล่าปัญหาของผมให้เขาฟัง เล่าปัญหาเรื่องการรับมือกับพวกทาส เล่าว่าผมไม่ไว้วางใจผู้คุมคนงาน สภาพอากาศ หรือนายหน้าของผม...ทุกปัญหารวมกันเป็นเรื่องราวทั้งหมดในชีวิตของผม ส่วนเขาจะคอยรับฟัง แสดงความเห็นนิดหน่อย เข้าอกเข้าใจเสมอ ทำให้ทุกครั้งที่ได้ผลจากเขา ผมมักรู้สึกว่าเขาได้แก้ปัญหทุกอย่างให้แล้ว ผมไม่คิดว่าตัวเองจะกล้าปฏิเสธเขา จึงได้ให้คำปฏิญาณไว้ว่าต่อไปต้องใจสลายแค่ไหน ผมก็จะยอมปล่อยให้เขาไปเป็นบาทหลวงเมื่อเวลานั้นมาถึงแน่นอนว่าผมคิดผิด" แวมไพร์หยุดพูด

ณ ช่วงขณะหนึ่งชายหนุ่มได้แต่จ้องไปที่อีกฝ่าย จากนั้นถึงผละร่ายกับเพ่งตื่นจากห้วงคำนึง เขาพูดตะกุกตะกักคล้ายกับไม่อาจหาถ้อยคำที่ถูกต้องได้ "เอ่อ...เขาไม่ได้อยากเป็นบาทหลวงหรอก" ชายหนุ่มถาม

แวมไพร์พิจารณาชายหนุ่มร่ายกับพยายามทำความเข้าใจสีหน้านั้น ก่อนจะตอบว่า "ผมหมายความว่าผมเข้าใจตัวเองผิด เรื่องที่ผมหมายมั่นว่าจะไม่มีวันปฏิเสธเขา" สายตาของเขาเลื่อนไปยังผนังอีกฟากและจับจ้องอยู่ที่บานหน้าต่าง "เขาเริ่มเห็นนิมิต"

"นิมิตจริงๆ นะเหรอ" ชายหนุ่มถาม แต่เขากลับลังเลอีกครั้งร่ายกับกำลังนึกถึงเรื่องอื่น

"ผมว่าไม่ใช่" แวมไพร์ตอบ "มันเกิดขึ้นตอนที่เขาอายุสิบห้า สมัยยังเป็นเด็กหนุ่มรูปงามผู้มีผิวเนียนนุ่มที่สุดและดวงตาสีฟ้าที่กลมโตที่สุด เขามีร่างกายกำยำ ไม่ได้บอบบางเหมือนผมในตอนนี้และเมื่อก่อน...แต่ดวงตาของเขา...ทุกครั้งที่มีองเข้าไปในนั้น ผมมักรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่ที่สุดขอบโลก...บนชายหาดที่มีลมพัดแรง ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากเสียงคำรามแผ่วเบาของเกลียวคลื่น" เขาเล่าขณะที่สายตายังคงจับจ้องที่หน้าต่าง "เขาเริ่มเห็นนิมิต ตอนแรกแค่บอกเป็นนัยๆ และหลังจากนั้นเขาก็เลิกกินอาหาร เอาแต่พักอยู่ในห้องสวด ผมเห็นเขาคุกเข่าอยู่บนพื้นหินหน้าแท่นบูชาทั้งวันทั้งคืน แต่ไม่มีการดูแลทำความสะอาดห้องอีก เขาหยุดจุดเทียน หยุดเปลี่ยนผ้าคลุมแท่นบูชา ไม่แม้แต่จะกวาดใบไม้ด้วยซ้ำ คืนหนึ่งผมตกใจมากขณะยืนดูอยู่ใต้ซุ้มกุหลาบ ผมเห็นว่าเขา

นั่งคุกเข่านิ่งๆ นานถึงหนึ่งชั่วโมงเต็ม แชนที่ยื่นออกไปไขว่กันเป็นรูปไม้กางเขนก็ไม่ได้ลดลงแม้แต่ครั้งเดียว พวกทาสคิดว่าเขาเป็นบ้าไปแล้ว" แวมไพร์เลิกคิ้วด้วยความฉงน "ผมเชื่อว่าเขาก็แค่... คลั่งไคล้มากเกินไป เชื่อว่าความรักที่เขามีต่อพระเจ้าอาจล้าไปไกลเกิน จากนั้นเขาก็เล่าเรื่องนิมิตให้ผมฟัง เรื่องที่นักบุญดอมินิกและพระแม่มาเรียพรหมจารีต่างมาหาเขาในห้องสวด ทั้งสองบอกให้เขาขายทรัพย์สินในลุยเซียนา ขายทุกสิ่งที่เราครอบครอง เพื่อนำเงินไปสานต่อพันธกิจของพระเจ้าในฝรั่งเศส น้องชายของผมจะได้เป็นผู้นำทางศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้ทำให้ประเทศของเรา กลับมามีศรัทธา ต่อต้านกระแสอเทวนิยมและการปฏิวัติ แน่نونว่าน้องชายผมไม่มีเงินเป็นของตัวเอง ผมจะต้องขายไร่และบ้านของเราในนิวออร์ลีนส์เพื่อนำเงินมามอบให้เขา"

แวมไพร์หยุดพูดอีกครั้ง ชายหนุ่มได้แต่นั่งมองเขานิ่งๆ ด้วยความสนใจ "เอ่อ... ขอโทษนะครับ" เขากลมเสียงเบา "เมื่อก็ว่าคุณว่างนะ คุณขายไร่ทิ้งหรือ"

"เปล่า" แวมไพร์ตอบ ใบหน้ายังคงเยือกเย็นไม่เปลี่ยนแปลง "ผมหัวเราะเขา แล้วเขาก็... โกรธจัด เขายืนยันว่าได้รับคำสั่งมาจากพระแม่ ผมเป็นใครถึงจะมองข้ามมัน ผมเป็นใครกัน" เขากลมเสียงเบาพร้อมกับกำลัสนึกถึงเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง "ผมเป็นใคร และยังเขาพยายามโน้มน้าว ผมก็ยังหัวเราะ ผมบอกเขาว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหล เป็นผลผลิตของความคิดที่ยังไม่รู้จักโตหรืออาจถึงขั้นผิดปกติ ห้องสวดเป็นความผิดพลาด ผมบอกเขาว่าผมจะพำนักที่นั่นที่ ส่วนเขาจะต้องเข้าโรงเรียนที่นิวออร์ลีนส์และกำจัดความคิดใดๆ ออกไปจากหัว ผมจำคำพูดไม่ได้ทั้งหมด แต่จำความรู้สึกตอนนั้นได้ดี ภายใต้การปฏิเสธและดูแคลนของผมคือความกุ่นกวนและผิดหวัง ผมผิดหวังมากจริงๆ ผมไม่เชื่อที่เขาพูดเลยสักนิด"

"แต่นั่นก็เข้าใจได้นะ" ชายหนุ่มรีบพูดทันทีที่แวมไพร์หยุด สิ้นเสียงสนทนาผู้คนคลายลง "ผมหมายถึง จะมีใครเชื่อเขาหรือ"

"มันเข้าใจได้จริงๆ หรือ" แวมไพร์มองหน้าชายหนุ่ม "บางทีมันอาจเป็นอดีตที่ชั่วร้ายของผมก็ได้ คุณฟังนะ อย่างที่บอกไปแล้วว่าผมรักน้องชายของผม และบางครั้งผมก็เชื่อว่าเขาเป็นนักบุญที่มีชีวิต ผมสนับสนุน

เรื่องการอธิษฐานและการทำสมาธิของเขา ผมยอมที่จะเสียเขาให้กับ การถือเพศเป็นนักบวช และหากมีคนเลวว่านักบุญในเมืองอาร์ลส์หรือลัวร์ เห็นนิมิต ผมก็คงเชื่อไปแล้ว ผมเป็นคาทอลิกที่เชื่อเรื่องนักบุญ ผมจดเทียบ หน้ารูปปั้นหินอ่อนของพวกเขาในโบสถ์ ผมรู้จักภาพ สัญลักษณ์ และชื่อ ของพวกเขา แต่ผมไม่เชื่อและไม่อาจเชื่อน้องชายตัวเองได้ นอกจากจะ ไม่เชื่อว่าเขาเห็นนิมิตแล้ว ผมยังไม่สามารถรู้สึกดีกับความคิดแบบนั้นได้ แม้เพียงชั่วขณะ ทำไมละ เพราะเขาเป็นน้องชายของผมไง เขาอาจจะ ศักดิ์สิทธิ์จริง แต่ที่แน่ๆ คือเขาแปลก เขาไม่ใช่ นักบุญฝรั่งเศสแห่งอัสซีซี ไม่น้องชายของผมไม่ใช่แบบนั้น และเขาไม่มีทางเป็นไปได้ นี่ละคืออึดตา คุณเข้าใจไหม"

ชายหนุ่มคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะพยักหน้าแล้วบอกว่าใช่ เขาเห็นด้วย

"เขาอาจเห็นนิมิตจริงก็ได้" แวมไพร์กล่าว

"ถ้าฉันคุณ...คุณก็ไม่รู้สิ...ว่า...เขาเห็นจริงไหม"

"ใช่ แต่ผมรู้ว่าศรัทธาของเขาไม่เคยสั่นคลอนเลยแม้แต่น้อย ตอนนี้อย่างนี้ ผมรู้แล้วและรู้มาตั้งแต่คืนนั้น ตอนที่เขาออกจากห้องของผมไปด้วยท่าทาง คลุ้มคลั่งและเจ็บปวด เขาไม่เคยสั่นคลอนแม้เพียงอึดใจเดียว และไม่กี่นาที หลังจากนั้นเขาก็สิ้นใจ"

"ยังงัย" ชายหนุ่มถาม

"เขาแค่เดินออกจากบานประตูแบบฝรั่งเศสไปที่ระเบียง ยืนอยู่ตรงหัวบันไดอิฐชั่วคราว จากนั้นก็ตกลงไป เขาตายแล้วตอนที่ผมไปถึงชั้นล่าง คอหักตาย" แวมไพร์สายศีระอย่างขวิญเสีย ทว่าใบหน้ายังคงสงบนิ่ง

"คุณเห็นเขาตกลงไปไหม" ชายหนุ่มถาม "เขาเสียหลักเหวอ"

"เปล่า แต่คนรับใช้สองคนเห็นเหตุการณ์พวกนั้นบอกว่าเขามองขึ้นไปข้างบนราวกับเห็นบางสิ่งในอากาศ จากนั้นทั้งร่างก็เคลื่อนไปข้างหน้าเหมือนถูกลมหอบ คนหนึ่งบอกว่าเขากำลังจะพุดบางอย่างตอนตกลงมา ผมเองก็คิดว่าเขากำลังจะพุดอะไรเหมือนกัน แต่ตอนนั้นผมหันหน้าออกจากหน้าต่าง ผมหันหลังอยู่ตอนที่ได้ยินเสียง" เขาชำเลื่องมองเครื่องบินตกเสียง "ผมไม่มีทางยกโทษให้ตัวเอง ผมรู้สึกมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อการตายของเขา" เขาว่า "และคนอื่นๆ ก็ดูจะคิดว่าเป็นความผิดของผม

เหมือนกัน"

"จะเป็นแบบนี้ได้ยังไง คุณบอกเองนี่ว่าคนรับใช้เห็นเขาตกลงไป"

"ไม่มีใครกล่าวหาผมโดยตรงหรอก พวกเขาแค่รู้ว่าระหว่างเราเกิดเรื่องที่ไม่ค่อยดีนัก รู้ว่าเราทะเลาะกันก่อนที่เขาจะตกลงไป พวกคนรับใช้ได้ยินเสียงเรา แม่ของผมก็ด้วย แม่เอาแต่ถามไม่หยุดว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมน้องชายผู้ไม่ค่อยพูดของผมถึงได้ตะโกนแบบนี้ น้องสาวเองก็มาถามเช่นกัน แน่نونว่าผมปฏิเสธที่จะเล่า ผมโคกเศร้าสะเทือนใจมากจนหมดความอดทนกับทุกคน ผมรู้เลยว่าจะไม่บอกใครเรื่องนิมิตของน้องชาย จะไม่มีใครรู้ว่าสุดท้ายเขาไม่ใช่คนบุญ แต่เป็นแค่...คนคลั่งศาสนา น้องสาวของผมเลี้ยงพิศพโดยการเข้านอน ส่วนแม่ก็บอกทุกคนในละแวกว่าเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นในห้องนอนของผม แต่ผมไม่ยอมบปริปาก กระทั่งตำรวจมาสอบปากคำตามคำให้การของแม่ ในที่สุดบาทหลวงก็มาพบผมและถามถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ผมไม่เคยบอกใคร แคตอบไปว่าเราเพียงหาวิธีกัน แถมยังแย้งด้วยว่าผมไม่ได้อยู่ที่ระเบียงตอนที่เขาตกลงไป และทุกคนก็จ้องราวกับผมเป็นคนฆ่าน้องชาย ไม่นานผมก็รู้สึกว่าเป็นคนฆ่าเขา ผมนั่งอยู่ในห้องรับแขกข้างโรงศพของเขานานถึงสองวัน เอาแต่คิดว่าผมฆ่าน้องผมจ้องหน้าเขาจนกระทั่งมีจุดกระดำกระด่างปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตา และผมก็เกือบหมดสติไป กระโหลกด้านหลังของเขาแหลกอยู่บนพื้น ศีรษะที่วางอยู่บนหมอนจึงผิดรูปผิดร่าง ผมบังคับให้ตัวเองจ้องมองมัน คึกขามัน เพราะผมแทบไม่อาจอดทนต่อความเจ็บปวดและกลิ่นเน่าเปื่อยได้ ผมต้องหักห้ามใจไม่ให้เปิดตาของเขาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ทั้งหมดเป็นความคิดบ้าๆ แรงขับบ้าๆ ความคิดส่วนใหญ่ในหัวของผมคือผมหัวเราะเยาะเขา ผมไม่เชื่อเขา ผมใจร้ายกับเขา เขาร่วงลงไปเพราะผม"

"เรื่องนี้เกิดขึ้นจริงๆ ไช้ไหม" ชายหนุ่มถามเสียงเบา "คุณกำลังเล่าเรื่องจริงให้ผมฟัง...ไช้ไหม"

"ไช้" แวมไพร์ตอบพลางมองอีกฝ่ายอย่างไม่แปลกใจ "ผมอยากเล่าต่อนะ" แต่ขณะที่สายตาเลื่อนผ่านชายหนุ่มกลับไปยังหน้าต่าง ก็ดูคล้ายว่าเขาจะไม่สนใจท่าทางที่เหมือนกำลังต่อสู้กับบางสิ่งในใจอย่างเงิบงันของชายหนุ่มเลย

"แต่คุณบอกว่าไม่รู้เรื่องนิมิต คุณบอกว่าแวมไพร์อย่างคุณ...ไม่รู้แน่ชัดว่า..."

"ผมอยากเล่าเรื่องตามลำดับนะ" แวมไพร์ว่า "อยากเล่าไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ ผมไม่รู้อะไรเรื่องนิมิต แม้กระทั่งทุกวันนี้" เขาหยุดรอให้ชายหนุ่มพูดอีกครั้ง

"ครับ เชิญเล่าต่อเลย"

"ผมคิดอยากขายไร่ ไม่อยากเห็นบ้านหลังนั้นหรือห้องสวดอีกแล้ว ในที่สุดผมก็ปล่อยเช่าให้กับนายหน้าที่จะจัดการอะไรๆ ให้ผม เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องไปที่นี่อีก ผมพาแม่กับน้องสาวย้ายไปยังบ้านหลังหนึ่งในนิวออร์ลีนส์ แน่นอนว่าผมไม่มีทางหนีจากน้องชายผมได้เลย ผมคิดถึงแต่ร่างกายของเขาที่กำลังเน่าเปื่อยอยู่ใต้ดิน เขาถูกฝังที่สุสานเซนต์หลุยส์ ในนิวออร์ลีนส์ และผมก็ทำทุกวิถีทางเพื่อเลี้ยงจะไม่ผ่านประตูพวกนั้น แต่สุดท้ายก็ยังนึกถึงเขาอยู่บ่อยๆ...ไม่ว่ายามเมาหรือยามส่วงก็จะเห็นร่างของเขาเฝ้าเพ้ออยู่ในโลง และผมทนไม่ได้ ผมผ่น้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเขาเฝ้าอยู่ที่หัวบันได ส่วนผมจับแขนเขาไว้ พุดกับเขาอย่างอ่อนโยน เกลี้ยกล่อมให้เขากลับไปที่ห้องนอน บอกเขาอย่างนุ่มนวลว่าผมเชื่อเขา และขอให้เขาอธิบายให้ผมมีศรัทธา ในเวลาเดียวกันพวกทาสที่ปวงศดุลัก (ชื่อไรซ์ของผม) ก็เริ่มพากันพูดว่าเห็นวิญญาณของเขาที่ระเบียง และผู้คุมคนงานก็ควบคุมไม่อยู่ส่วนคนในเมืองก็ถามน้องสาวผมถึงเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยคำถามหยาบคาย ทำเอาเธอถึงกับสติแตก ซึ่งไม่ใช่ว่าสติแตกไปจริงๆ เธอแค่คิดว่าต้องแสดงอาการแบบนั้น ตัวผมเองก็ดื่มตลอดเวลาและอยู่บ้านให้น้อยที่สุด ผมใช้ชีวิตเหมือนคนที่อยากตายแต่กลับไม่มีความกล้าที่จะตายด้วยตัวเอง ผมเดินบนถนนและตรอกอันมืดมิดตามลำพัง หมดสติในสถานเริงรมย์ ยอมถอนตัวจากการดวลสองครั้งเพราะไม่แยะแสมมากกว่าขี่ลาด และหวังอย่างแท้จริงว่าใครสักคนจะฆ่าผม ในตอนนั้นเองที่ผมถูกโจมตีจริงๆ แล้วมันอาจเป็นใครก็ได้...คำเชื่อเชิญของผมเปิดโอกาสให้ทั้งกะลาสี หัวขโมยคนบ้า ใครสักคน แต่คนที่ตอบรับกลับเป็นแวมไพร์ คืนหนึ่งเขาโจมตีผมห่างจากประตูบ้านเพียงไม่กี่ก้าวแล้วทิ้งให้ผมตาย หรือนั่นก็คือสิ่งที่ผมคิดในตอนนั้น"

"คุณหมายความว่า...เขาดูดเลือดคุณเหรอ" ชายหนุ่มถาม

"ใช่แล้ว" แวมไพร์หัวเราะ "เขาดูดเลือดผม ต้องทำแบบนี้ล่ะ"

"แต่คุณยังรอด" ชายหนุ่มว่า "ไหนคุณบอกว่าเขาทิ้งให้คุณตาย"

"เขาดูดเลือดจนผมปางตาย ซึ่งถือว่าพอแล้วสำหรับเขา มีคนมาพบและนำผมไปที่เตียงในสภาพสับสนเกินกว่าจะรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นผมเดาเอาไว้ในที่สุดการตีมาก็ทำให้ผมหัวใจวาย ผมอยากตายอยู่แล้ว จึงไม่มีใจจะกิน ต้ม หรือคุยกับหม่ออีก แม้ไปตามบาทหลวงมา ตอนนั้นผมมีไข้สูงเลยปล่อยเล่าทุกอย่างให้บาทหลวงฟัง ทุกอย่างเกี่ยวกับนิมิตของน้องชายและสิ่งที่ผมทำลงไป ผมจำได้ว่าผมเกาะแขนเขา บอกให้เขาสอบถามซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าจะไม่บอกใคร 'ผมรู้ว่าผมไม่ได้ฆ่าน้อง' ผมเอ่ยกับบาทหลวงในที่สุด 'แต่ผมไม่อาจอยู่ต่อหลังจากที่เขาตายไปแล้ว หลังจากที่ผมทำกับเขาแบบนี้'

'เหลวไหลทั้งเพ' เขาตอบผม 'แน่นอนว่าลูกอยู่ต่อไปได้ ลูกไม่ได้ทำผิดอะไร เพียงแค่ทำตามใจตัวเองเท่านั้น แม่ของลูกต้องการลูกไหนจะน้องสาวของลูกอีก ส่วนน้องชายของลูกถูกปีศาจสิงสู่' ผมตกตะลึงกับสิ่งที่บาทหลวงพูดจนแย้งไม่ออก 'ปีศาจสร้างนิมิต' เขาอธิบายต่อ ปีศาจอาละวาดจนทั้งฝรั่งเศสตกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน และการปฏิวัติคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มีอะไรช่วยน้องชายผมได้นอกจากพิธีไล่ผี การสวดวิงวอน การอดอาหาร รวมถึงคนที่คอยจับเขาไว้ระหว่างที่ปีศาจอาละวาดอยู่ภายในร่างและพยายามทำให้น้องชายสับสน 'ปีศาจโยนเขาลงบันได เรื่องนี้ชัดเจนนมาก' บาทหลวงประกาศ 'ตอนที่อยู่ในห้องลูกไม่ได้คุยกับน้องชายตัวเอง ลูกคุยกับปีศาจ' คำพูดนี้ทำให้ผมโกรธ ผมเคยเชื่อก่อนหน้านั้นผมถูกกดตันจนถึงขีดสุดแล้ว ปรากฏว่ายังไม่ใช่ บาทหลวงยังคงพูดเรื่องปีศาจ เรื่องมนตร์ดำในหมู่ทาส และเรื่องคนถูกเข้าสิงในพื้นที่อื่นๆ บนโลก จากนั้นผมก็เป็นบ้า ผมพังห้องและเตะจนเกือบจะฆ่าบาทหลวงตาย"

"แต่พละกำลังของคุณ...แวมไพร์นะ..." ชายหนุ่มถาม

"ผมสติหลุดไปแล้ว" แวมไพร์อธิบาย "ผมทำสิ่งที่ผมไม่มีทางทำในตอนที่มีสภาพจิตใจเป็นปกติ ฉากทุกอย่างแลดูสับสน เลื่อนราง และ

นำอัศจรรย์ขึ้นมา จำได้ว่าผมไล่ตามเขาออกจากประตูหลังบ้านข้ามลานบ้าน ตัดกำแพงอิฐในครัวซึ่งเป็นกำแพงที่ผมจับศีรษะของเขาโขกจนเกือบตาย ในตอนที่ผมสงบลงและเหนื่อยแทบขาดใจ คนพวกนั้นก็ถ่างเลือดผม พวกโจ้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมตั้งใจจะเล่า ตอนนั้นผมกลับตระหนักถึงอันตรายของตัวเอง บางที่ผมอาจเห็นมันสะท้อนอยู่ในตัวบาทหลวงคนนั้น เจตคติอันน่าชิงชังที่เขามีต่อน้องชายผมสะท้อนให้ผมเห็นเจตคติของตัวเอง ทั้งการพูดพาลームเรื่องปีศาจอย่างปุปปัปและตื่นเงินของเขา และการปฏิเสธ แม้แต่จะยอมรับว่าความศักดิ์สิทธิ์ได้เฉียดเข้ามาใกล้ตัวเหลือเกิน"

"แต่เขาเชื่อเรื่องการถูกปีศาจสิงสู่"

"นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร" แวมไพร์พูดขึ้นทันที "คนที่เลิกเชื่อเรื่องพระเจ้า หรือความดีก็ยังคงเชื่อเรื่องปีศาจ ผมเองก็ไม่ว่าทำไม ไม่สิ อันที่จริงแล้ว ผมรู้ ความชั่วร้ายเกิดขึ้นได้เสมอ ส่วนความดีเป็นสิ่งที่เกิดได้ยากเย็น ชั่วนี้วันหนึ่ง คุณต้องเข้าใจก่อนว่าการถูกสิงสู่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการบอกว่าใครบางคนเป็นบ้า ผมคิดว่าสำหรับบาทหลวงคงเป็นอย่างนั้น มันใจได้เลยว่าเขาต้องเคยเห็นความบ้าคลั่งมาแล้ว บางที่เขาอาจเคยยืนอยู่เหนือร่างของคนบ้าที่กำลังเพ้อและประกาศว่านี่คือการสิงสู่ เราไม่จำเป็นต้องเห็นซาตานเวลาทำพิธีไล่ผี ผิดกับการยืนอยู่ต่อหน้านักบุญ...การจะเชื่อว่านักบุญคนหนึ่งเห็นนิมิต ไม่ละ มันคืออันตราย เราปฏิเสธที่จะเชื่อว่ามันเกิดขึ้นกับคนธรรมดาอย่างเราๆ ได้"

"ผมไม่เคยมองในแง่ไหนเลย" ชายหนุ่มกล่าว "แล้วเกิดอะไรขึ้นกับคุณล่ะ คุณบอกว่าพวกเขาถ่างเลือดเพื่อรักษาคุณ นั่นน่าจะทำให้คุณเกือบตายได้เลยนี่"

แวมไพร์หัวเราะ "ใช่ เกือบแล้วจริงๆ แต่แวมไพร์กลับมาในคืนนั้น เขาอยากได้ไว้ปวดตุ้ตึกของผม ตอนนั้นตึกมากแล้ว น้องสาวผมหลับไปแล้วด้วยซ้ำ ผมยังจำได้เหมือนเรื่องเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน เขาเข้ามาทางลานหน้าบ้าน เปิดประตูแบบฝรั้งเศสอย่างเจียบจัน เป็นชายร่างสูงผิวซีดขาว ที่มีเรือนผมสีทองดกหนา กับท่วงท่าอันสง่างามที่เกือบจะคล้ายแมว เขาดึงผ้าคลุมหน้าขึ้นมาปิดตาน้องสาวผมอย่างนุ่มนวลแล้วลดแสงจากตะเกียงน้ำมันลง เธอจึงอยู่ข้างอ่างล้างหน้าพร้อมกับผ้าที่ใช้เช็ดหน้าผาก

ให้ผม ไม่ขยับเขยื้อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมผืนนั้นจนถึงเช้า แต่พอถึงตอนนั้น ผมก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงแล้ว"

"เปลี่ยนไปยังไง" ชายหนุ่มถาม

แวมไพร์ถอนหายใจ ก่อนจะฟังหลังกับเก้าอี้และมองไปที่ผนัง "ตอนแรกผมนึกว่าเขาเป็นหมอกอีกคน หรือไม่ก็ใครสักคนที่ครอบครอง เรียกให้มาใช้เหตุผลคุยกับผม แต่ความสงสัยนั้นหายวับไปทันใด เขา เดินเข้ามาใกล้เตียงแล้วโน้มตัวลงต่ำจนใบหน้าอยู่ได้แสงตะเกียง ผม เห็นแล้วว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดาแน่ๆ ดวงตาสีเทาคุ้มนั้นมีแสงลึกลับโชติช่วง มือขาวเรียวยาวที่ห้อยอยู่ข้างลำตัวก็ไม่ใช่มือของมนุษย์ ผมคิดว่าตอนนั้นเอง ที่ผมเข้าใจทุกอย่าง และทุกสิ่งที่เขาบอกผมเป็นเพียงผลที่เกิดในภายหลัง ผมกำลังจะบอกว่าในตอนที่ผมเห็นเขา เห็นบรรยากาศที่ไม่ธรรมดาของเขา และรู้ว่าเขาเป็นสิ่งที่ชีวิตในแบบที่ผมไม่เคยรู้จัก ตอนนั้นผมไม่เหลืออะไร แล้ว อัดดาที่ทำให้ผมไม่ยอมรับการมีอยู่ของมนุษย์ผู้แสนพิเศษในหมู่ พวกเราถูกบดขยี้ มโนทัศน์ทั้งหมดของผม แม้กระทั่งความรู้สึกผิดและความปรารถนาที่จะตายยังดูไร้ค่าในบัดดล ผมลืมหืมตัวเองอย่างหมดสิ้น!" เขาพูดพลางยกกำปั้นแตะหน้าอกเงยบ่า "ผมลืมหืมตัวเองไปเลย และในขณะเดียวกันก็เข้าใจความหมายของคำว่าเป็นไปได้ ก่อนความสงสัย จะยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่เขาพูดและบอกถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นกับผม บอกว่าชีวิตเป็นอย่างไรและจะยังคงเป็นอย่างไร อดีตของผมได้หล่น จมกลาย เป็นเงาผ่านที่ยังคุกรุ่น ผมมองเห็นชีวิตของตัวเองราวกับยืนอยู่นอกร่าง เห็นความโง่ ความเห็นแก่ตัว การหลบหนีจากเรื่องน่ารำคาญ อย่างหนึ่งเพื่อไปพบกับเรื่องน่ารำคาญอีกอย่าง เห็นถ้อยคำสรรเสริญ พระเจ้า พระแม่มารีย์ และเหล่านักบุญที่มีชื่อปรากฏอยู่เต็มพระคัมภีร์ ทั้งหมดนี้แทบไม่อาจเปลี่ยนแปลงการดำรงอยู่อันคับแคบ การยึดถือตัวตน รวมถึงความเห็นแก่ตัวนี้ได้ ผมมองเห็นทวยเทพที่แท้จริงของผม...เทพของ มนุษย์ส่วนใหญ่ อาหาร เครื่องดื่ม และความปลอดภัยในการรวมกลุ่ม ทั้งหมดก็แค่เงาผ่าน"

ใบหน้าของชายหนุ่มตึงเครียดด้วยความสับสนระคนสันทัด "คุณเลย ตัดสินใจที่จะเป็นแวมไพร์นั้นหรือ" เขาถาม

แวมไพร์เจียบไปชั่วขณะ

"ตัดสินใจฟังดูไม่ใช่คำที่เหมาะสม แต่ก็เชื่อว่าผมจะไร้หนทางหลบเลี่ยงทันทีที่เขาก้าวเท้าเข้ามาในห้อง ไม่เลย มันไม่ใช่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ผมก็ไม่อาจพูดว่าผมตัดสินใจ เขาเป็นว่าหลังจากที่เขาพูดจบ ผมก็มองไม่เห็นทางเลือกอื่นอีก จึงได้แต่เดินหน้าต่อโดยไม่หันกลับไปมองข้างหลัง ยกเว้นเพียงเรื่องเดียว"

"ยกเว้นเพียงเรื่องเดียว เรื่องอะไรหรือ"

"รุ่งอรุณครั้งสุดท้ายของผม" แวมไพร์กล่าว "เช้าวันนั้นผมยังไม่ใช่แวมไพร์ เลยได้เห็นรุ่งอรุณครั้งสุดท้ายกับตา ผมจำมันได้ดี ถึงจะไม่คิดว่าตัวเองเคยจำรุ่งอรุณครั้งอื่นๆ ก่อนหน้านั้นได้ก็ตาม ผมจำตอนที่แสงแรกส่องกระทบด้านบนของหน้าต่าแบบฝรั่งเศสจนเกิดแสงอ่อนจางหลังม่านลูกไม้ ตามด้วยลำแสงที่สว่างขึ้นเป็นหย่อมๆ ท่ามกลางแมกไม้ จากนั้นดวงอาทิตย์ทั้งดวงก็ปรากฏอยู่ที่หน้าต่า ทำให้ม่านลูกไม้ทอดเงาลงบนพื้นหิน รวมถึงบนร่างของน้องสาวที่ยังคงหลับใหล เงาของลูกไม้ปรากฏอยู่บนผ้าคลุมเหนือไหล่และศีรษะ ทันทีที่ร่างกายเริ่มอบอุ่น เธอก็สับัดผ้าคลุมออกโดยที่ยังไม่ตื่น แสงอาทิตย์จึงสาดเข้าดวงตาอย่างจางจนเธอต้องหลับตาปีแล้วแสงเรืองก็ไล่มาถึงบนโต๊ะที่เธอพักศีรษะไว้บนแขน น้ำในเหยือกสะท้อนแสงเรืองรอง แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาบนมือที่วางอยู่บนผ้าคลุมเตียงของผม ตามด้วยที่โบหน้า ผมนอนอยู่บนเตียงพลางนึกถึงทุกสิ่งที่แวมไพร์บอกไว้ ตอนนั้นเองที่ผมได้บอกลารุ่งอรุณและกลายเป็นแวมไพร์ นั่นคือ... รุ่งอรุณสุดท้ายแล้ว"

แวมไพร์มองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง และทันทีที่เขาหยุดพูด ความเจียบพลันเข้าปกคลุมจนชายหนุ่มเกือบจะได้ยินเสียงของมัน จากนั้นเสียงอะอะจากท้องถนนก็ลอยเข้าสู่โสตประสาท เสียงแสบแก้วหูของรถบรรทุกทำให้สายไฟสั่นไหว ก่อนที่รถบรรทุกจะแล่นจากไป

"คุณคิดถึงมันรีเปล่า" เขาถามเสียงแผ่ว

"ก็ไม่ใช่" แวมไพร์ตอบ "ยังมีอีกหลายสิ่งให้คิดถึง แต่เมื่อไหร่ที่เรานึกถึงถึงไหนแล้วละ คุณอยากรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ผมกลายมาเป็นแวมไพร์ได้อย่างไร"

"ใช่" ชายหนุ่มตอบ "จริงๆ แล้วคุณเปลี่ยนไปยังไงบ้าง"

"ให้พูดแบบเจาะจงคงยาก" แวมไพร์ว่า "ผมขอเล่าให้คุณฟังแล้วกัน ห่อหุ้มมันด้วยถ้อยคำที่จะทำให้คุณเข้าใจความหมายที่มันมีต่อผม แต่ผมไม่สามารถบอกแบบเจาะจงได้ เหมือนกับที่ไม่สามารถบอกคุณได้ว่าการมีเช็ทซ์เป็นอย่างไรหากคุณไม่เคยลองมาก่อน"

จู่ๆ ชายหนุ่มก็ดูจะเกิดคำถามขึ้นมาอีก แต่ยังไม่ทันพูดอะไร แวมไพร์ก็ว่าต่อ "อย่างที่ผมบอกไปแล้ว แวมไพร์เลสแต่ตัวตนนี้อยากได้ไรของผม ช่างเป็นเหตุผลแสนสามัญที่จะมอบชีวิตอันยาวนานจนถึงวันสิ้นโลกให้กับใครสักคนจริงๆ แต่เขาไม่ใช่พวกชอบแบ่งแยกอะไร เขาไม่ได้มองว่าประชากรแวมไพร์อันน้อยนิดบนโลกนี้คือกลุ่มผู้ถูกเลือก เขามีปัญหาในเรื่องของคน มีพ่อตาบอดที่ไม่รู้ว่าลูกชายเป็นแวมไพร์และตั้งไม่มีวันรู้เด็ดขาด เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นในการดูแลพ่อแล้ว การใช้ชีวิตอยู่ในนิวยอร์กสินส์ย่อมยากเกินไปสำหรับเขา เขาจึงอยากได้ไรพวกตุลัค"

เราไปที่ไร่กันในวันถัดไป ให้พ่อตาบอดของเขาเข้าพักในห้องนอนหลัก จากนั้นผมก็เริ่มเปลี่ยนแปลง มันไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงภายในก้าวเดียว แม้ว่าก้าวเดียวนี้อาจทำให้ผมไม่มีวันหันหลังกลับแล้วก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นหลอมรวมจากการกระทำหลายๆ อย่าง เริ่มจากการตายของผู้คุมคนงาน เลสแต่จัดการเขาระหว่างหลับ ส่วนผมมีหน้าที่ดูแลเห็นชอบ ดูการคร่ำชีวิตมนุษย์เพื่อพิสูจน์ถึงพันธสัญญา รวมถึงใช้มันเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลง แน่ใจว่านี่เป็นส่วนยากที่สุดสำหรับผมอย่างที่บอกไปแล้วว่าผมไม่กลัวตาย แค่ว่าเสาะหาน้อยหากต้องจบชีวิตตัวเอง แต่ผมให้ความสำคัญกับชีวิตผู้อื่นมาก และความน่าสะพรึงของการตายยิ่งเพิ่มพูนขึ้นหลังเกิดเรื่องของน้องชาย ผมต้องเห็นผู้คุมคนงานสะดุ้งตื่นและพยายามใช้สองมือกันเลสแต่ท ซึ่งก็ล้มเหลวจนได้แต่นอนดิ้นอยู่ภายใต้อุ้งมือ ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ หดแรงเมื่อถูกดูดเลือดหมดตัว จากนั้นก็ตาย ไม่ได้ตายทันทีหรอก เราเย็นอยู่ในห้องนอนแคบๆ เกินครึ่งชั่วโมงเพื่อดูเขาตาย มันเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงของผมอย่างที่บอกไปแล้ว ไม่อย่างนั้นเลสแต่คงไม่อยู่รอดด้วย จากนั้นเราต้องกำจัดร่างของเขา ผมเกือบจะสำรอกออกมาแล้วจริงๆ ร่างกายของผม

อ่อนแอเพราะพิษไข้อยู่แล้วจึงเหลือเรี่ยวแรงเพียงน้อยนิด และการจัดการกับศพก็ชวนให้ผมคลั่งเหียน เลสแต่หัวเราะและบอกอย่างเย็นชาว่า ผมจะรู้สึกต่างออกไปเมื่อกลายเป็นแวมไพร์เต็มตัว ถึงตอนนั้นผมเองก็จะหัวเราะเช่นกัน นั่นเป็นสิ่งที่เขาคิดผิด ผมไม่เคยหัวเราะให้กับความตาย ต่อให้ผมจะเป็นสาเหตุของมันบ่อยครั้งแค่ไหนก็ตาม

แต่ผมจะเล่าเรื่องตามลำดับ เราต้องขับรถม้าขึ้นไปตามถนนริมน้ำจนกระทั่งถึงทุ่งโล่งแล้วค่อยทิ้งร่างของผู้คุมคนงานไว้ที่นั่น เราฉีกเสื้อคลุม ขโมยเงิน และป้ายเหล้าบนริมฝีปากของเขา ผมรู้จักภรรยาของเขาที่อาศัยอยู่ในนิวยอร์กสึนส์ จึงรู้ว่าเธอจะทุกข์ใจเพียงใดเมื่อมีคนพบศพเขา แต่นอกจากความเศร้าโศกที่มิให้เธอแล้ว ผมยังรู้สึกเจ็บปวดที่เธอจะไม่มีวันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่มีวันรู้ว่าสามีของเธอไม่ได้เมาอยู่ริมถนนแล้วบังเอิญพบกับพวกโจรเข้า ระหว่างที่เราทุบร่างจนใบหน้าและไหล่ของเขาบอบช้ำ ผมก็ยิ่งตื่นเต้นขึ้นทุกที คุณต้องจำไว้ว่าตลอดระยะเวลาทั้งหมดนี้แวมไพร์เลสแต่ไม่ธรรมดาเลย สำหรับผมแล้วเขาไม่ได้เป็นทั้งมนุษย์หรือทูตสวรรค์ในพระคัมภีร์ แต่ภายใต้แรงกดดันนี้ ความหลงใหลที่ผมมีต่อเขาแผ่ไปด้วยความตึงเครียด ผมมองการที่ตัวเองกลายเป็นแวมไพร์อยู่สองแง่ แง่หนึ่งคือการต้องมนตร์เลสแต่ที่ครอบงำผมที่กำลังจะตายอยู่บนเตียง แต่อีกแง่หนึ่งมันคือความปรารถนาที่จะทำลายตัวเองของผม ความปรารถนาที่จะถูกสาปชั่ววินนัรด์ นี่คือการเปิดอกซึ่งเลสแต่ได้ก้าวเข้ามาทั้งในโอกาสแรกและโอกาสที่สอง มาตอนนี้ผมไม่ได้ทำลายชีวิตตัวเอง แต่กำลังทำลายชีวิตคนอื่น ชีวิตของผู้คุมคนงาน ภรรยาของเขา ครอบครัวของเขา ผมคงถอนตัวและอาจเผ่นหนีจากเลสแต่ด้วยสภาพจิตใจที่แตกสลายย่อยยับไปแล้ว หากเขาไม่มีสัญญาณล่วงหน้าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแม่นยำ สัญชาตญาณที่ไม่มีวันผิดพลาด..." แวมไพร์รำพึง "เอาเป็นว่ามันคือสัญญาณอันตรายพลังของแวมไพร์ตนหนึ่ง สัญชาตญาณที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงอันน้อยนิดที่สุดบนสีหน้าของมนุษย์ราวกับเป็นท่าทีที่แสดงออกอย่างชัดเจน เลสแต่ก็สามารถอ่านจังหวะได้อย่างน่ามหัศจรรย์ เขารับไล่ผมขึ้นรถม้าและขับกลับบ้าน 'ฉันอยากตาย' ผมเริ่มพิมพ์ 'นี่มันมากเกินไป ฉันอยากตาย นายมีพลังที่จะฆ่าฉันได้ ปลอ่ยให้ฉันตายเถอะ'

ผมปฏิเสธที่จะมองหน้าและลุ่มหลงไปกับรูปโฉมอันงดงามของเขา เขาเอ่ยชื่อผมเบาๆ แล้วหัวเราะ อย่างที่ผมบอกนั่นละ เขาตั้งใจจะสูบไร่ของผมให้ได้"

"แต่เขาจะปล่อยคุณไปไหม" ชายหนุ่มถาม "มีความเป็นไปได้บ้างรึเปล่า"

"ไม่รู้สิ จากที่ผมรู้จักเลสแต่หมา ผมว่าเขาคงฆ่าผมทิ้งมากกว่าจะปล่อยไป แต่ผมต้องการแบบนั้นอยู่แล้ว มันไม่สำคัญเลย ไม่สิ นั่นคือสิ่งที่ผมคิดว่าตัวเองต้องการในตอนนั้น ทันทีที่เรากลับถึงบ้าน ผมก็โดดลงจากรถม้าแล้วเดินเหมือนผีดิบไปยังบันไดอิฐที่ห้องชายตกลงมา บ้านปลอดผู้อยู่อาศัยมาหลายเดือนแล้ว ผู้คุมคนงานมีกระท่อมของตัวเอง ความร้อนและความชื้นของลุยเซียนาเริ่มกัดกร่อนชั้นบันไดบางส่วน ทุกรอยแยกก็มีเห็บตลกดจนดอกไม้ป่าเล็กๆ เติบโต ผมยังจำความรู้สึกชุ่มชื้นของคำคืนอันเย็นสบายขณะที่นั่งบนบันไดชั้นล่างๆ และพึงพิรชะกับก้อนอิฐได้ดี ผมแตะก้านเรียบสั่นของดอกไม้ป่าก่อนจะดึงกระจุกหนึ่งออกมาจากดินร่วนซุย 'ฉันอยากตาย นายฆ่าฉันสิ ฆ่าเลย' ผมบอกกับแวมไพร์แบบนั้น 'ฉันมีความผิดฐานฆ่าคนตายแล้ว ฉันอยู่ต่อไปไม่ได้' เขายิ้มหย่นอย่างคนที่นายเกินกว่าจะทนฟังคำโกหกซึ่งๆ หน้า และชั่วพริบตาถัดมาเขาก็ตรึงผมไว้เหมือนที่ทำกับผู้คุมคนงาน ผมตื่นสับสนอย่างบ้าคลั่ง ไร้ท่าทีบนหน้าอกและเตะเขาสุดแรงเกิด เมื่อพื้นของเขาจมลงในลำคอ ขมับผมก็เต้นตุบๆ เพราะพิชั้ และด้วยความเคลื่อนไหวของทั้งร่างกายที่รวดเร็วเกินกว่าจะมองเห็น จู่ๆ เขาก็ไปยืนอยู่บนเชิงบันไดด้วยท่าที่ย่อนหยิ่ง พร้อมบอกว่า "ไหนว่าอยากตายนักใจ หลุยส์" "

ชายหนุ่มเผลอแปลงเสียงเบาๆ ออกมาเมื่อแวมไพร์เอ่ยชื่อตัวเอง แวมไพร์ตอบกลับในทันทีว่า "ใช่ นั่นคือชื่อของผม" ก่อนจะเล่าต่อ "ผมนอนอ่อนแรงอยู่ตรงนั้น เฝื่อนหน้ากับความซึ้นซาดและความโง่เขลาของตัวเองอีกครั้ง บางทีถ้าผมได้เฝื่อนหน้ากับมันโดยตรง ไม่ช้าผมอาจมีความกล้าพอที่จะปลิดชีพตัวเองโดยไม่ต้องคร่ำครวญและอ้อนวอนให้คนอื่นช่วยอีก ผมเห็นตัวเองพยายามตอกย้ำความเจ็บปวด ทำตัวอ่อนเปลี้ยไปวันๆ กับความทุกข์ทรมานที่ผมมองว่าจำเป็นมากพอๆ กับการสำนึกผิดในห้วงสสารภาพบาป ทั้งยังหวังอย่างยิ่งว่าความตายจะมาเยือนผมโดยไม่รู้ตัว

และช่วยให้ผมได้รับการอภัยโทษชั่วคราวันตร์ ผมเห็นตัวเองยืนอยู่ที่หัวบันได
ราวกับภาพนิมิต ตรงจุดที่น้องชายของผมเคยยืนพอดี ก่อนจะพุ่งตัวลงมา
กระแทกก่อนอิฐด้านล่าง

แต่ไม่มีเวลาให้ได้รวบรวมความกล้าหาญ หรือพูดอีกอย่างก็คือไม่มีเวลา
ให้สิ่งอื่นใดนอกเหนือจากสิ่งที่อยู่ในแผนการของเลสแตท 'ฟังฉันนะ หลุยส์'
เขาพูดในตอนที่กำลังตัวลงนอนบนชั้นบันไดข้างผม ท่วงท่าของเขาช่าง
สง่างามและใกล้ชิดเสียจนชวนให้นึกถึงคนรัก ผมถอยหนี แต่เขาใช้แขนขวา
โอบรอบตัวผมแล้วดึงเข้าหาอก ผมไม่เคยใกล้ชิดกับเขาขนาดนี้มาก่อน
ภายใต้แสงสลัวผมมองเห็นประกายอันเจิดจรัสในดวงตาของเขา เห็นผิวหนัง
ที่ดูเหมือนหน้ากากเหนือธรรมชาติ ขณะที่ผมพยายามขยับตัว เขาก็กด
นิ้วมือขวาลงบนริมฝีปากของผมแล้วบอกว่า 'อยู่นิ่งๆ ฉันจะดูแลคุณ
จนเฉียดใกล้ความตาย และฉันอยากให้นายเจียบ เจียบจนเกือบได้ยินเสียง
เลือดที่ไหลผ่านเส้นเลือดของตัวเอง เจียบจนได้ยินเสียงกระแสเลือด
เดียวกันนี้ที่ไหลผ่านเส้นเลือดของฉัน สติสัมปชัญญะและเจตจำนงของนาย
คือสิ่งที่จะทำให้นายมีชีวิตต่อไป' ผมอยากด้นหนี แต่นิ้วมือของเขากดแรงมาก
จนควบคุมร่างที่หมอบอยู่ของผมให้นิ่งกับที่ได้ และทันทีที่ผมเลิกพยายาม
ขัดขืนอย่างเปล่าประโยชน์ เขาก็ฝังเขี้ยวลงบนลำคอของผม"

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้าง ขณะที่แวมไพร์เล่าเขาก็ถอยหลัง
ติดพนักเก้าอี้มากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้ใบหน้าของเขาเคร่งเครียด ดวงตาหรือ
ราวกับกำลังเตรียมพร้อมรับแรงกระแทก

"คุณเคยเสียเลือดครั้งละมากๆ ไหม" แวมไพร์ถาม "พอจะรู้จัก
ความรู้สึกนั้นไหม"

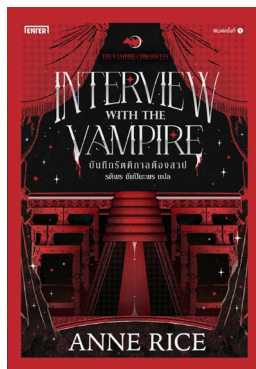
ชายหนุ่มขยับริมฝีปากเป็นคำว่าไม่ แต่ไม่มีเสียงใดหลุดลอดออกมา
เขาจึงกระแอมแล้วตอบอีกครั้งว่า "ไม่"

"เทียนลูกไหม้อยู่ในห้องนั่งเล่นชั้นบน นั่นเป็นห้องที่เราใช้วางแผน
การตายของผู้คนงาน ตะเกียงน้ำมันแกว่งไกวเมื่อต้องกระแสม
บนระเบียง แสงทั้งหมดมารวมตัวกันและเริ่มทอประกาย ราวกับมีร่างสีทอง
ลอยอยู่เหนือร่างของผม มันห้อยแกว่งจากปล่องบันได พัวพันกับราวจับ
ม้วนตัวและขมวดเป็นเกลียวไม่ต่างจากควัน 'ฟังนะ ลืมตากว้างๆ เข้าไว้'

เลสแต่ทกระซิบบอกผม ริมฝีปากของเขาขยับคลอเคลียอยู่บนต้นคอ ผมยังจำได้ดีว่าการเคลื่อนไหวของริมฝีปากนั้นทำให้ผมขนลุกไปทั้งตัว สัมผัสชวนสะท้านที่ไม่ต่างจากความหฤหรรษ์ของแรงปรารถนาแล่นไปทั่วร่าง..."

เขารำพึง เร็วฉิวว่องเล็กน้อยอยู่ใต้โครงหน้าขณะใช้นิ้วชี้ลูบคางตัวเองเบาๆ

"สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือผมหมดแรงเหมือนเป็นอัมพาตภายในไม่กี่นาที และยิ่งตื่นตระหนกกว่าเก่าเมื่อพบว่าจะบังคับให้ตัวเองหยุดยังทำไม่ได้ แน่แน่นอนว่าเลสแต่ทยังคงกดผมไว้ แขนของเขาหนักเหมือนแท่งเหล็ก ผมรู้สึกได้ว่าเขาถอนหายใจออกด้วยความกระหาย ทำให้บาดแผลกลมๆ สองรูดูเหมือนมีขนาดมหึมาและมาพร้อมกับความเจ็บปวด เขาโน้มตัวอยู่เหนือศีรษะที่ไม่ไหวติงของผม ก่อนจะยกแขนขวาชี้ขึ้นมากัดข้อมือตัวเอง เลือดพลันไหลลงบนเสื้อและเสื้อนอกของผม ส่วนเขาเพียงหรีตาคูด้วยดวงตาที่ส่องแสงวูบวาบ ช่วงขณะแห่งการจ้องมองนั้นให้ความรู้สึกเหมือนชั่วนิรันดร์ และประกายแสงเมื่อครู่ก็ลอยอยู่หลังศีรษะเขาราวกับฉากการปรากฏตัวของวิญญาณ ผมเดาได้ว่าเขาตั้งใจจะทำอะไรตั้งแต่เขายังไม่ลงมือด้วยซ้ำ และผมก็ได้แต่รอคอยอย่างหมดหนทางราวกับเฝ้ารอมานานปี เขาแนบข้อมือที่หลังเลือดของตัวเองกับริมฝีปากของผม จากนั้นกล่าวอย่างหนักแน่นด้วยน้ำเสียงที่ติดจะเร่งเร้า 'หลุยส์ ตี๋มชะ' และผมก็ทำตาม 'ตั้งใจหน่อย หลุยส์' และ 'เร็วเข้า' เขาระซิบบอกผมอยู่หลายครั้ง ผมตี๋ม ดูดเลือดออกจากกรุพวกนั้น และได้สัมผัสกับความสำราญอันแสนพิเศษเหมือนได้ดูดดื่มสารอาหารเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดมา ร่างกายของผมจดจ่ออยู่กับแหล่งพลังชีวิตหนึ่งเดียวนั้น แต่แล้วบางสิ่งก็เกิดขึ้น" แวมไพร์เอนหลังสีหน้าของเขาหม่นลงเล็กน้อย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3JqqlE6>